

از خواست‌ها و مبارزات کارگران دفاع و حمایت کنیم

روزی نیست که کارگران در اعتراض به وضعیت خود دست به اعتصاب، تجمع و یا تظاهرات نزنند. امروز جمعی از کارگران نساجی مازندران در برابر مجلس اسلامی دست به تجمع زده و خواستار تحقق وعده‌های حکومت برای راه‌اندازی کارخانه و پرداخت دستمزدهای خود شدند، آن‌ها ۲۷ ماه "بی‌حقوقی و در بهدری" خود را در برابر مجلس فریاد زدند. اما آیا گوش شنوایی در مجلسی که قوانین مصوب‌اش همه بر ضد کارگران هستند، مجلسی که یک پای اصلی بوجود آمدن این شرایط است، می‌تواند وجود داشته باشد؟!

۳۰۰ کارگر کارخانه پتروشیمی فجر در ماهشهر نیز از روز یکشنبه و برای تحقق برخی از خواست‌های خود از جمله افزایش حقوق و تامین ایمنی کار دست به اعتصاب زده‌اند.

پیش از این اعتصاب و از هفته اول آبان، کارگران پیمانی برخی از کارخانه‌های پتروشیمی منطقه‌ی ماهشهر از جمله "کیمیا" و "فراورش" در اعتراض به عدم تحقق وعده‌های دولت و با خواست محوری حذف شرکت‌های پیمانی و انعقاد قرارداد مستقیم، اعتصابات را سازمان داده بودند. اکنون بیست ماه است که این کارگران مبارزات خود برای برچیده شدن شرکت‌های پیمانی از کارخانه را آغاز کرده‌اند. مبارزات این کارگران در شرایطی ادامه دارد که به تازگی مجلس اسلامی طرح "تعیین تکلیف قرارداد‌های تامین نیروی انسانی" را رد کرد تا یک بار دیگر بیگانگی خود را با کارگران نشان داده و به آن‌ها دهن کجی کند.

براستی کدامین روز است که از اخراج و تعدیل کارگران در کارخانه‌ها چیزی نشنویم؟! کارگرانی که با از دست دادن کار خود از هیچ حمایت دولتی برخوردار نیستند. کارگرانی که برای آن‌ها بیکاری حتی بالاتر از سیاهی‌ست. کارگری که غم مسکن دارد و نان، تنها بارقه‌ی امیدش کار است، هر چند بادست‌مزد اندک و ناکافی.

براستی کدامین روز است که کارگران به عدم پرداخت دستمزدهای خود اعتراض نکنند؟! اگر گوش شنوایی در این حکومت بود تاکنون باید به صدا می‌آمد، اگر شده نجوایی می‌کرد!! حتماً اگر قلبی از سنگ داشت باز به حرف می‌آمد!!

اگر در مجلس اسلامی از عدم پرداخت دست‌مزد هزاران کارگر صنعت فولاد سخنی به‌میان می‌آید، البته از ترس اعتراض کارگران است نه برای بهبود و رسیدگی به خواست‌های‌شان. وقتی نماینده مجلس می‌گوید: "بهتر است به این وضعیت رسیدگی شود تا زن و بچه آن‌ها در خیابان نمانند". منظورش اعتراضاتی‌ست که خانواده‌های کارگران دوشادوش کارگران در آن‌ها شرکت داشته‌اند.

کارگران و زحمتکشان!

رژیم سرمایه‌داری جمهوری اسلامی تلاش دارد تا تمامی بار بحران را بر دوش شما بیندازد و شما این را با تمام وجود خود، با فقر، گرانی و بیکاری که هر روز با آن درگیر هستید درک می‌کنید. در تفاخر و ثروت طبقه‌ای که هم اکنون قدرت را در دست دارد و هر روز به شما نگاهی حقیرانه می‌اندازد درک می‌کنید. مبارزه با فقر و گرسنگی در شعارهای نخنما شده و پوسیده حاکمیت دیگر چیزی جز حس تنفر شما را بر نمی‌انگیزد.

شما از فقر، گرانی، بیکاری، نابسامانی‌های اجتماعی هم‌چون مواد مخدر، کار کودکان، تن‌فروشی، فساد، نبود آزادی به فغان آمده‌اید و می‌گویید "این حکومت را نمی‌خواهیم!"

اما حاکمان بی‌توجه به شما، در همان حال که بر سرمایه‌های خود می‌افزایند می‌گویند مردم باید سپاس‌گذار ما باشند که "ما به انرژی هسته‌ای دست یافته‌ایم" و انرژی هسته‌ای تنها راه رسیدن به بهشت است!!!

مرگ بر حکومتی که چنین رفتاری با کارگران و زحمتکشان می‌کند. این حکومت تنها سزاوار سرنگونی و سپرده شدن به زباله‌دان تاریخ است.

سازمان فدائیان (اقلیت) ضمن دفاع و حمایت از مبارزات و خواست‌های کارگران ایران، معتقد است که تنها راه رهایی آن‌ها از چنگال حاکمیت سرمایه، سرنگونی رژیم سرمایه‌داری جمهوری اسلامی و به‌گورسپردن نظم موجود است. کارگران طبقه‌ای هستند که می‌توانند سرنگونی حکومت اسلامی را تحقق بخشند و این ممکن نیست مگر با همدلی و اتحاد طبقاتی. مگر با ارتقاء سطح مبارزاتی و مگر با اعتصاب عمومی سیاسی و قیام مسلحانه توده‌ای.

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی – برقرار باد حکومت شورایی

نابود باد نظام سرمایه‌داری

زنده باد آزادی – زنده باد سوسیالیسم

سازمان فدائیان (اقلیت)

۲۳ آبان ماه ۱۳۹۱

کار – نان – آزادی – حکومت شورایی